

JEJÍ JEDINÉ ZBRANĚ JSOU NEZLOMNÁ VŮLE A MYSL OSTŘEJŠÍ NEŽ JAKÝKOLIV MEČ

VLÁDKYNE KOUŘE

LAURA SEBASTIANOVÁ

VLÁDKYNĚ
KOUŘE

VLÁDKYNĚ KOUŘE

LAURA SEBASTIANOVÁ

CPress
Brno
2019

STARÁ KALOVAXIE

OZARICKÝ OCEÁN

ELCOURT

GRANIA

PESCARINSKÍ

ETRALIA

PAKY

TRISKELSKÉ MOŘE

HAPTANIA

STACRIVERO

MANADOLSKÉ

ORIANA

LYRA*

STENA

KALODEANSKÍ

LEGENDA:

- — UPRCHLICKÝ TÁBOR
- * — DOBYTO KALOVAXIÍ

PRO BABIČKU CAROLE,
jedinou opravdovou královnou rebelku, kterou znám.

A PRO DĚDEČKA RICHE,
za to, že díky němu její historiky stále žijí.

Vládkyně kouře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Laura Sebastianová

Vládkyně kouře – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PROLOG

Matka mi kdysi vyprávěla, že mír je jediný způsob, jakým může Astrea přežít. Tvrdila, že nepotřebujeme početnou armádu a nemusíme nutit děti, aby se staly válečníky. Nevedeme ozbrojené sváry jako jiné země ve snaze získat víc, než potřebujeme. Astrea má všeho dost, říkala.

Nikdy by ji nenapadlo, že budeme čelit násilí. Žila však natolik dlouho, aby si uvědomila, že naše bezelstnost prohrává s železnými břity kalovaxiánských mečů a bezuzdnou lačností.

Moje matka si považovala míru, ale já jsem se bolestně poučila, že mír nestačí.

SAMA

Kořeněná káva mě sladce štípe na jazyku. Je v ní štedrá dávka medu. Takhle ji má Crescentia nejradši.

Sedíme v pavilonu jako tisíckrát předtím, a abychom zaplašily večerní chlad, svíráme v dlaních porcelánové šálky, z nichž se kouří. Na okamžik si připadám jako za starých časů. Šeří se a obklopuje nás příjemné ticho. Stýskalo se mi po našich rozhovorech, ale i po tomhle přátelském mlčení. Mohly jsme spolu sedět, aniž jsme cítily potřebu vyplnit ticho jalovými slovy.

Taková hloupost! Jak se mi může po Cress stýskat, když sedí přímo přede mnou?

Směje se, jako by mi četla myšlenky. Postaví šálek na talířek s takovým rachotem, až mě zamrazí v kostech. Nakloní se ke mně přes pozlacený stůl a sevře v dlaních moji volnou ruku.

„Ach, Thoro,“ osloví mě vlídně mým falešným jménem. Zní jako melodie. „Také jsem tě postrádala. Ale příště už nebudu.“

Než stačím pochopit význam jejího sdělení, světlo se změní. Zazví sílnce a září stále jasněji a jasněji, až se Cress koupe v jeho paprscích v celé své oškliivosti. Zuhelnatělý krk se loupe, spálený encatriem, jedem, který jsem jí nechala podat. Vlasy má bílé a rozježené a rty šedivé jako koruna z popela, kterou jsem kdysi byla nucena nosit.

Začínám chápat a přemůže mě strach a pocit viny. Vzpomínám si, co jsem jí udělala. Pamatuji si proč. Vybavuji si její tvář na druhé straně mříží mojí cely, kde mi plná hněvu oznámila, že si přeje, abych zemřela. Mříže se rozžhavily, když se jich dotkla.

Chci se jí vytrhnout, ale drží mě pevně. Usmívá se jako princezna z pohádky, než vycení špičaté zuby potřísněné popelem a krví. Její kůže mě pálí víc než Blaisova. Na mé pleti se mění v oheň. Vykřiknu, ale nevydám ani lásku. Najednou necítím ruce. Na chvilku se mi uleví, než se na ně podívám a zjistím, že se pod Cressinými doteky proměnily v popel a rozpadly se. Oheň šplhá po paži a šíří se po hrudi a břiše. Zachvátí nohy i chodidla. Hlava chytí jako poslední. A poslední, co vidím, je Cress a její úsměv nestvůry.

„A je to. Není to tak lepší? Teď si tě s královnou nikdo nesplete.“

Probudím se zbrocená potem. Nohy mám zamotané do provlhlé bavlněné příkrývky. Zvedá se mi žaludek a hrozí, že se pozvracím, přestože jsem večer skoro nic nesnědla, a tudíž nemám co. Sednu si na posteli a položím si ruku na rozbouřený žaludek. Mrkám, abych očím pomohla přivyknout přišetí.

Chvilí trvá, než mi dojde, že nejsem ve své posteli, ani ve své komnatě, ani ve svém paláci. Prostor je mnohem menší a lůžko připomíná palandu s tenkou matrací a odrbanou dekou. Žaludek se mi houpe, dělá se mi zle. Vtom si uvědomím, že se houpe celá místnost a žaludek jenom kopíruje její pohyb.

Vracejí se ke mně události uplynulých dvou dnů. Žalář, císařův soud, Elpis, umírající mi u nohou. Sóren mě zachránil a sám skončil ve vězení. Stejně rychle, jako se ke mně řinou, od sebe vzpomínky odháním. Mám důvod cítit se provinile kvůli spoustě věcí, ale vzít Sórena jako rukojmí mezi ně nepatří.

Jsem na palubě lodi *Kouř*, jež míří k rozvalinám Anglamaru. Bude to první krok ke znovuzískání Astrey. Jsem v kajutě, sama a v bezpečí, zatímco Sórena drží v řetězech.

Zavřu oči a položím hlavu do dlaní, ale sotva to udělám, uvidím za víčky Cressinu tvář. Růžové tváře s dolíčky a velké šedé oči. Takhle vypadala, když jsme se poprvé setkaly. Srdce mi buší při vzpomínce na dívku, kterou byla. Na dívku, kterou jsem byla *já*. Přilnula jsem k ní, protože představovala jedinou spásu v noční můře mého života. Až příliš rychle tento obrázek vystřídala Cress, kterou jsem viděla naposledy. Mladá žena s nenávisí v chladných šedých očích a zuhelnatělou kůží na hrdle.

Neměla otravu jedem přežít. Kdybych ji neviděla na vlastní oči, nevěřila bych tomu. Částečně se mi ulevilo z vědomí, že je naživu, ačkoliv nikdy nezapomenu, jak se na mě dívala, když slibovala, že vymaže Astreu z mapy. Prohlásila, že požádá císaře, aby si směla nechat moji hlavu, až mě opraví.

Padnu na záda, až to žuchne, tenký polštář neutlumí můj pád. Celé tělo mě bolí vyčerpáním, ale hlavu mám plnou zběsilých myšlenek, které se odmítají ztratit. Pevně stisknu víčka a snažím se zaplašit všechny vzpomínky na Cress, ale ta se pořád drží na okraji mého vědomí jako duch.

V kajutě panuje přízračné ticho, které jako by pohlcovalo všechny zvuky. Úplně ho slyším, protože zde chybí dech mých Stínů, jejich věčný pohyb a šepťání. Ticho mě ohlušuje. Obrátím se na bok, potom na druhý. Třesu se zimou, a tak si přitáhnu příkrývku blíž k tělu. Opět na sobě ucítím žár z Cressiných doteků. Odkopnu deku. Snese se na podlahu, kde vytvoří malou hromádku.

Spánek se mi vyhýbá. Vstanu z postele a jdu hledat silný vlněný plášť, který nechal Prokletý drak v mé kajutě. Natáhnu si ho na noční košili. Spolkne mě. Dosahuje mi až ke kotníkům, je beztvary a pohodlný. Látka se třepí a je nesčetněkrát záplatovaný. Z původního

pláště asi moc nezůstalo. Ale pořád ho mám radši než šaty z jemného hedvábí, které mě císař nutil nosit.

Jako vždy, když si vzpomenu na císaře, v mých útrokách vzplane hněv. Hoří a užírá mě, mění mou krev v lávu. Tenhle pocit mě děsí a zároveň si ho užívám. Blaise mi kdysi slíbil, že jednoho dne zažehnu oheň, který spálí císařovo tělo na popel, a já se obávám, že dokud se tak nestane, tohoto napětí se nezbavím.

BEZPEČÍ

Chodba je opuštěná a tichá. Nikde není ani noha. Na palubě slyším kroky. Je to jediný zvuk, který ke mně doléhá, kromě tlumeného šumění vln tříštících se o trup lodi. Marň hledám cestu na palubu, než si uvědomím, že jsem beznadějně ztracená. Ačkoliv jsem se domnívala, že se na lodi vyznám – Prokletý drak mě po ní večer provedl – v tuhle hodinu vypadá úplně jinak. Ohlédnu se přes rameno a očkávám, že za sebou zahlédnu jeden ze Stínů. Vzápětí si uvědomím, že už se mnou nejsou. Nikdo se mnou není.

Deset let mě nespouštěli z očí. Nikdy jsem nebyla sama, a to mě tížilo. Dusilo mě to. Hladověla jsem po dni, kdy si budu konečně moci vydechnout a užívat si naprostého soukromí. Teď jako bych věčnou společnost postrádala. Se Stíny za patami bych se neztratila.

Po několika dalších odbočkách objevím schody vedoucí na palubu. Zachvívaly se a vrzaly. Opatrně jsem po nic stoupala. Bála jsem se, že mě někdo uslyší a vyrazí za mnou. Neustále si musím připomínat, že už jsem volná a můžu si jít, kam se mi zlíbí.

Projdu úzkými dvířky a slaná bríza mě šlehne do tváře. Rozfouká mi vlasy na všechny strany. Uhladím si je jednou rukou, aby mi nepadaly do očí, a druhou si přitáhnou plášť blíž k tělu. Dokud jsem se nenadechla čerstvého povětří, ani jsem si neuvědomovala, jak je v podpalubí zatuchlý vzduch.

Na palubě pracují někteří členové posádky. Starají se o to, aby se ani uprostřed noci loď neodchýlila ze stanoveného kurzu nebo se nepotopila. Ale jsou natolik unavení a zabraní do svých povinností, že jim stěží stojím za pohled, když kolem nich projdu.

Noc je chladná, obzvláště když vodu bičuje ledový vítr. Založím si ruce na prsou a dál sveřepě kráčím na příď lodi.

Pořád si zvykám na to být sama. Víím, že se nikdy nenabažím oblohy klenoucí se nad mojí hlavou. Jsem neskonale vděčná, že mě nesvírají zdi a že mě nikdo neomezuje. Obklopuje mě jen moře, vzduch a hvězdy. Nebe nad hlavou jich je plné. Je jich tolik, že je těžké vybrat si jednu jedinou. Artemisia mi vyprávěla, že kormidelníci podle nich řídí loď, ale já si neumím představit, jak je to možné. Je jich příliš, aby dávaly nějaký smysl.

Příď lodi je prázdná, jak jsem doufala. Stojí na ní jediná postava a zírá na moře. Ramena má svěšená. Přestože mu nevidím do tváře, víím, že je to Blaise. I když se hrbí, sálá z něho nezkrotná energie.

Okamžitě se mi uleví. Zrychlím krok.

„Blaisi,“ oslovím ho a dotknu se jeho paže. Zarazí mě žár sálající z jeho ruky i skutečnost, že bdí v tuto pozdní noční hodinu. Hlavou se mi začnou honit otázky, ale odmítám se jimi zabývat. Teď ne. Teď potřebuji blízkost svého nejstaršího přítele.

Překvapeně se ke mně otočí a usměje se na mě opatrněji, než jsem zvyklá.

Nemluvili jsme spolu od chvíle, kdy jsme odpoledne vstoupili na palubu, a popravdě řečeno, částečně jsem se toho hrozila. Musí vědět, že jsem si s ním cestou sem prohodila šálky a podstrčila jsem mu čaj, do kterého mi přidal uspávací lektvar. Určitě pochopil, proč jsem to udělala. Ale o tom si momentálně povídat nechci.

„Nemůžeš spát?“ zeptá se a rozhlédne se kolem, než se podívá zpátky na mě. Otevře pusku, ale zase ji zavře. Odkáže si. „Někdy bývá obtížné na lodi usnout. To houpání a šumění vln...“

„Takhle to není,“ přiznám. Chci mu říct o svých nočních můrách, ale předem si umím představit, co mi odpoví: *Byl to jenom sen. Nic skutečného. Cress tady není a nemůže ti ublížit.*

Možná je to pravda, ale nedokážu tomu uvěřit. A nejenom to. Nechci, aby Blaise věděl, že Cress dál prodlévá v mých myšlenkách a jak provinile se cítím kvůli tomu, co jsem jí udělala. Blaise v tom má jasno: Cress je nepřítel. Nechápal by, proč se trápím. A určitě by nerozuměl touze, která mi zakořenila v žaludku. Proč se mi po ní pořád tak strašně stýská? Dokonce i v téhle chvíli.

„Nevyprávěl jsem ti o Prokletém drakovi,“ řekne po chvíli. Nedokáže na mě pohlédnout. „Měl jsem tě varovat. Musel pro tebe být šok potkat cizí ženu s tváří tvé matky.“

Opřu se o zábradlí vedle něho a zíráme na příď lodi, jak krájí hřebeny vln.

„Věřím, že bys mi o ní pověděl, kdybych neprohodila naše šálky,“ podotknu.

Na okamžik se odmlčí a posloucháme šumění vln. „Proč jsi to udělala?“ zeptá se opatrně, jako by si nebyl jistý, jestli chce znát odpověď.

Já si zase nejsem jistá, jestli mu ji chci dát. Ale část mého já v sobě hýčká naději, že se mi vysměje a prohlásí, že se mýlím.

Zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila. „Než jsme opustili Astreu, Erik mi vysvětlil, kdo jsou sekerníci. Zmínil se, co tomu předchází.“

Blaise se zarazí, ale nepodívá se na mě, ani mě nepřeruší, proto pokračuju:

„Povídal, že jak se šílenství zhoršuje, jejich kůže stále víc pálí a ztrácejí kontrolu nad svými dary. Zmínil se, že nespí.“

Blaise přerývaně vydechne. „Tak jednoduché to není,“ přiznává.

Zatřesu hlavou, abych si ji pročistila, pustím se zábradlí a založím si paže na prsou. „Dostalo se ti požehnání,“ prohlásím. „Právě proto jsi byl schopen v dole přežít. S tímhle darem jsi přežíval roky

po svém útěku. Nemůžeš být...“ Nedokážu to vyslovit. *Šílenec*. Jediné slovo. Tři slabiky. Každá v podstatě nevinná. Ale společně nabývají obrovského významu.

Toužebně si přeju, aby mi přitakal. Aby mě ubezpečil o tom, že ho nepostihlo tohle zvláštní šílenství. Samozřejmě že mu nic není. Ale on mlčí. Ani se nepohne. Hrbí se nad zábradlím, opírá se o lokty. Dlaně pevně tiskne k sobě.

„Sám nevím, Theo,“ přizná nakonec. „Nemyslím, že jsem... nemocný.“ Ani on není schopen pojmenovat daný stav pravým jménem. „Ale také jsem se nikdy necítil být požehnaný.“

Šeptá a tiché přiznání se ztrácí v nočním vzduchu. Nikdy už ho nevyšloví. Možná dnes vůbec poprvé řekl tahle slova nahlas.

Dotknu se Blaiseova ramene a přinutím ho, aby se na mě podíval. Pohladím jizvu na jeho tváři. Je to znamení, které mu bohyně věnovala spolu se svým darem. „Viděla jsem, co dokážeš, Blaisi,“ nabádám ho. „Glaidi ti požehnala, já to vím. Možná máš jiné schopnosti než Strážci, ale není... Není to to, čeho se bojíme. Je to něco víc. Musí být.“

Na okamžik se zatváří, jako by se chtěl se mnou přít, ale pak položí ruku na moji a nechá ji tam. Snažím se nevnímat, jak jeho dlaň pálí.

„Proč nemůžeš spát?“ zeptá se mě nakonec.

Nechci mu vyprávět o svých nočních můrách, ale ani mu nedokážu lhát. Rozhodnu se pro zlatou střední cestu – částečnou pravdu.

„Vadí mi, že jsem sama,“ svěřím se mu, jako by to bylo tak prosté. Oba víme, že není.

Čekám, až mě odsoudí. Až mi řekne, že jsem směšná. Stíny, které sledovaly každé moje hnutí, by mi přece chybět neměly. Pochopitelně mlčí, protože tuší, že mu neříkám všechno.

„Budu s tebou spát,“ vyhrkne dřív, než si uvědomí, co vlastně vypustil z pusy. Je tma jako v pytli, takže si nemůžu být jistá, ale řekla

bych, že mu zrudly uši. „Myslím tím, že... Však dobře víš. Můžu být u tebe, jestli ti to pomůže.“

Zdráhavě se pousměju. „Myslím, že ano,“ připustím. A protože nemůžu odolat, ještě něco přidám: „A spalo by se mi ještě lépe, kdybys spal taky.“

„Theo,“ povzdechne si.

„Já vím. Není to tak jednoduché. Jenom si přeju, aby bylo.“

Vracíme se do kajuty. Cítím na sobě oči námořníků. Umím si představit, jak to z jejich pohledu vypadá, když se kolem nich plížíme v tuhle hodinu. Než vyjde slunce, budou si všichni mezi sebou šeptat, že Blaise a já jsme milenci. Byla bych radši, kdyby o mně nikdo nemluvil, ale pokud tyhle klepy zastíní povídačky o mně a o Sórenovi, potom mi nevadí.

Románek s Blaisem mi u ostatních projde a posádka ho bude podporovat už z toho důvodu, že je Astrean. A já tuhle podporu potřebuju – čím bude větší, tím lépe. Nemůžu si pomoc, ale moc dobře si pamatuju, jak se ke mně Prokletý drak choval přezíravě, když jsem vstoupila na palubu jeho lodi. Mluvil se mnou jako se ztraceným dítětem a ne královnou. *Svou* panovnicí. Obávám se, že bude hůř.

Přinutím se přestat s tímhle truchlivým rozjímáním. Kdy se ze mě stala tahle vědomá trpitelka? Víím, že k Blaisovi něco cítím a on něco cítí ke mně, ale ani jsem nad tím nepřemýšlela. Hned jsem se pustila do spekulací, jak ho využít ve svůj politický prospěch. Kdy se ze mě stala prospěchářská osoba?

Uvažuju jako císař. Při té myšlence se mimoděk zachvěju.

Otočím se k Blaiseovi a přestanu se zabývat císařem. Netrápím se tím, co si o nás budou myslet druzí, ani tím, jak situaci co nejlépe

zúročit. Nerozebírám, co jsme nakousli před několika minutami. Myslím jenom na nás. Že budeme sami v kajutě.

„Díky, že se mnou zůstaneš.“

Krátce se usměje, než se odvrátí. „Jsi to ty, kdo mi prokazuje laskavost. Spím na palandě s Heronem a ten chrápe tak, že se celá loď třese.“

Směju se.

„Uložím se na podlaze,“ oznámí mi.

„Kdepak!“ namítnu okamžitě a samu sebe tím překvapím.

Zaraženě na mě pohlédne a nepatrně vytřeští oči. Nechci, abychom tu věky stáli v ohromeném tichu, proto kouzlo prolomím. Přistoupím k němu a vezmu ho za ruku.

„Theo,“ hlesne, ale já mu přitisknu prst na rty dřív, než tuhle chvíli překazí varováním, které nechci slyšet.

„Jenom... mě drž,“ špitnu.

Povzdechne si. Je mi jasné, že odmítne. Vysvětlí mi, že by si ode mě měl udržovat odstup, protože dávno nejsme děti, které spolu bezelstně kamarádily. Jsem jeho královna a tím se všechno komplikuje. Proto zahraju na citlivou strunu.

„Budu se cítit ve větším bezpečí. Blaisi, prosím.“

Oči mu zjihnou a já vím, že jsem ho dostala. Beze slova spustím ruku z jeho rtů a táhnu ho k posteli. Naše těla spolu nádherně ladí, když se ke mně přitiskne a obejmeme mě paží. I tady na moři voní jako oheň v krbu a koření. Voní jako domov. Jeho pleť pálí, ale snažím se na to nemyslet. Místo toho se soustředím na tlukot jeho srdce. Sladí se s tím mým, a to mě ukolébá ke spánku.

RODINA

Když se probudím, Blaise je pryč a bez něho je v místnosti najednou strašná zima. Na polštáři vedle mé hlavy leží papír se vzkazem.

Musím si něco naléhavě zařídit. Uvidíme se večer.

Tvůj Blaise

Tvůj. Tohle slovo se mě drží, když se snažím uhladit kučeravé vlasy do nějakého přijatelného účesu a upravit si pomačkané šaty. V jiném životě bych se tím slůvkem možná opájela, ale teď mi připadá nepatřičné. Chvilí mi trvá, než si uvědomím, proč tomu tak je: takhle svůj dopis podepsal i Sóren.

Snažím se na něho nemyslet. Žije a je v bezpečí. Víc pro něho nemůžu momentálně udělat. Víc si nezaslouží. Když si vzpomenu, čeho se dopustil ve Vecturii... Kdepak, tuhle krev z rukou nikdy nesmyje.

A co tvoje ruce? našeptává mi v hlavě zrádný hlas, který zní jako Cressin.

Obuju si boty, které jsem dostala od Prokletého draka. Jsou mi velké, takže podrážky šoupu po zemi, když v nich kráčím, ale nemůžu si stěžovat. Na rozdíl od Blaise nemám na lodi žádné povinnosti. Včera mi při prohlídce lodi Prokletý drak vysvětloval, že každému na palubě přidělil nějakou práci, aby si na sebe vydělal. Herona

převel do kuchyně a Artemisia dostala na starost spouštění plachet. Pomáhají dokonce i děti.

Zeptala jsem se Prokletého draka, čím mám přispět já, ale dočkala jsem se jenom úsměvu a blahosklonného poplácání po zádech.

„Ty jsi naše princezna. Jiný úkol nemáš.“

Jsem vaše královna, chtěla jsem jí říct, ale nedokázala jsem se k tomu přimět.

Vyjdu na palubu a překvapí mě, že slunce stojí vysoko na obloze. Jeho zář mě oslepuje. Jak dlouho jsem spala? Musí být skoro pole dne a loď kypí činorodostí. Pátrám po známých tvářích, ale vidím samé cizí.

„Vaše Výsosti,“ zadrmlolí muž, který kolem mě pospíchá s vědrem vody. Otevřu ústa, abych mu odpověděla, ale než stačím něco říct, složí mi poklonu kolemjdoucí žena.

Uvědomím si, že nejlepší bude se jenom usmát a přikývnout.

A tak kráčím dál, usmívám se a přikyvuji a hledám někoho, koho znám, ale sotva zahlédnu pár povědomých očí, přeju si, abych je neviděla.

Pod hlavním stožárem stojí Elpisina matka Nadine a myje palubu. Sotva mě zahlédne, jako by na místě zkameněla. Z mopu odkapává špinavá voda. Propaluje mě pohledem a tváří se neproniknutelně. Tolik se podobá své dceři, až mě to děsí. Má tutéž kulatou tvář a hluboko posazené tmavé oči.

Když jsem jí včera večer po prohlídce lodi vyprávěla o Elpis, i přes slzy říkala správné věci. Děkovala mi, že jsem se pokusila její dceru zachránit, byla jsem její přítelkyní a chystám se císaři pomstít, ale její slova zněla dutě a já bych byla radši, kdyby řádila a vinila mě z její smrti, jako bych ji zabila já sama. Byla by úleva slyšet nahlas to, co si sama vyčítám.

Odtrhne ode mě zrak a znovu se soustředí na mop. Vší silou drhne palubu, jako by do ní chtěla prodřít díru.

„Theo,“ ozve se za mnou a já jsem za to rozptýlení vděčná. Chvilí mi trvá, než si uvědomím, že na mě volá Artemisia.

Stojí u zábradlí a má na sobě totéž co já – úzké hnědé kalhoty a bílou košili – ačkoliv jí víc sluší. Působí dojmem, že si tohle oblečení sama vybrala, a ne že v něm musí chodit jenom proto, že nic jiného nemá. Stojí čelem k moři, opírá se o napnuté paže, přesto se na mě dívá. Vlasy jí volně splývají po ramenou v neupravených bílých vlnách a zvolna přecházejí v sytě modré konečky. Má v nich jehlu s vodním drahokamem, kterou jsem ukradla Crescentii, a inkoustově modré kameny se třpytí ve slunečním světle. Víím, že je na svoje vlasy citlivá, a snažím se na ně nezírat, ale jde to těžko. U boku se jí houpe pouzdro s dýkou. Trčí z něj zlatá, bohatě zdobená rukojeť. Napřed mě napadne, že je dýka moje, ale to není možné. Tu svoji jsem viděla před několika okamžiky. Zastrčila jsem ji pod polštář.

Chvilí mi trvá, než si uvědomím, co Artemisia dělá. Vodní drahokam v jejích vlasech se netřpytí, přímo září. Protože ho používá. Když se pozorně podívám na její prsty, vidím, jak z nich proudí kouzlo jemné jako oceánská mlha.

„Co to provádíš?“ zeptám se a ostražitě se k ní přiblížím. Ráda bych si namlouvala, že se Artemisie nebojím, ale byla bych hloupá, kdybych se před ní neměla na pozor. Jde z ní strach i bez jejích kouzel.

Darebácky se na mě usměje a zakouří očima. „Matka se domnívá, že bychom měli plout rychleji pro případ, kdyby nás Kalovaxiané pronásledovali.“

„Požádala tě o pomoc?“

Při těchto slovech se Artemisia rozchechtá. „Kdepak! To by máma nikdy neudělala. O pomoc se nikoho neprosí – ani mě! Poručila mi to.“

Opřu se o zábradlí vedle ní. „Nevěděla jsem, že od někoho přijímáš rozkazy.“

Neodpoví, jenom pokrčí rameny.

Hledím na modré vlny, které se rozpínají, kam až oko dohlédne. Všímnu si, že se za námi ženou ostatní lodi z Drakovy flotily. „Ale co přesně děláš?“ vyzvídám dál.

„Obracím proudy v náš prospěch,“ vysvětluje. „Aby nám pomáhaly plout vpřed a nebrzdily nás.“

„To už je mocná síla. Určitě ji sama zvládneš?“

Nechtěla jsem ji otázkou urazit, ale Artemisia se naježí. „Není to tak těžké, jak se zdá. Voda přirozeně proudí, jenom se změní její směr. Neměním celé moře, jenom kousek kolem naší lodi.“

„Věřím tvému úsudku,“ sdělím jí a sleduji, jak elegantně před sebou čaruje rukama a z konečků prstů prýští jemná mlha.

Je to moje sestřenice, bleskne mi hlavou, ačkoliv tohle vědomí mi asi nikdy nepřestane připadat absurdní. Nemůžeme se od sebe snad víc lišit. Ale naše matky byly sestry. Dokonce dvojčata.

Když jsem ji viděla poprvé, změnila si vlasy z modrobílých na tmavě hnědé s červenými odlesky, aby se podobaly těm mým. Brala jsem to tak, že mě tím schválně vyvádí z míry, ale musela tuhle barvu mít, než byla poznamenaná kouzlem. Zdědila ji po své matce jako já po té své. Musela od začátku vědět, že jsme příbuzné, ale nikdy mi nic neřekla.

V našich žilách proudí stejná urozená krev.

„Nepřipadá ti zvláštní, že jsme potomci boha ohně, ale ty jsi byla vybrána, aby ses stala vodní bohyní?“ zeptám se jí po chvíli.

Kradmo na mě pohlédne. „Ani ne. Nejsem moc duchovní člověk a ty to víš. Možná jsme potomky boha Houzzaha, ale třeba je to jenom mýtus, který má posílit nárok naší rodiny na trůn. Buď jak buď, nedomnívám se, že kouzlo souvisí s krví. Heron tvrdí, že mě Suta viděla ve svém chrámu, vybrala si mě a požehnala mi svým darem, ale já nevím, jestli se mi takhle odpověď zamlouvá.“

„Jaká by se ti líbila?“ zeptám se jí.

Neodpoví. Úporně se soustředí na moře před sebou a noblesně šermuje rukama ve vzduchu jako tanečnice. „Proč se tak zajímáš o můj dar?“

Ted' je na mně, abych pohodila rameny. „Nemám k tomu žádný zvláštní důvod. Řekla bych, že takhle na něj reaguje většina lidí.“

„Ne, ani ne,“ oponuje mi. Zamračí se a náhle švihne rukama doleva a potom zpátky před sebe. „Většinou se každý jenom rozplývá, jakého se mi dostalo požehnání. Někdy to říkají, když se prsty probírají mými vlasy. Nesnáším to. Ale konkrétně se mě nikdo na nic neptá. Tyhle hovory bývají ošemetné a oni si nepřejí nic vědět. Raději moje zvláštní schopnosti považují za něco mystického, co existuje za hranicemi jejich zvědavosti.“

„Divím se, že tě překvapují věci, které existují za hranicemi mojí zvědavosti,“ prohodím vesele, ačkoliv se mě její slova nemile dotkla.

Jestli si Artemisia všimne mých rozpaků, nedá to na sobě znát. „Hrozně dlouho jsi spala,“ vyčte mi kousavě, ale mě tahle jízlivost nezraní tak jako kdysi. Včera to bylo stejné. Na palubě lodi najednou ztrácela obvyklé sebevědomí, drmolila a šila sebou. Takovou jsem ji neznala. Kam se poděl její břitký sarkasmus, kterým je pověstná? V matčině stínu jako by přestávala být sama sebou.

„Nechtěla jsem zaspat. Po většinu noci jsem bděla –“

„Blaise povídal, že se necítíš dobře,“ skočí mi do řeči, ale z jejího potměšilého pohledu vyčtu, že má pro daný stav úplně jiné vysvětlení. Klepy už se šíří.

Hoří mi tváře. „Nic mi není,“ odpovím a hledám jiný námět hovoru. Po chvilce ukážu bradou na dýku houpající se jí u boku. „K čemu ji máš?“

Svěsí ruce a kouzelný proud poleví. Mimoděk se dotkne pochvy stejným způsobem, jakým si ženy u dvora pohrávají se svými šperky. „Chtěla jsem trochu potrénovat, až tu skončím,“ přiznává. „Tvoje Stíny jsme už sejmuli a tady není moc příležitostí ji použít. Začínám rezavět.“

„Ty jsi je *zabila*?“ užasnu.

Pohrdavě si odfrkne. „A kdo si myslíš, že to byl? Heron tvrdí, že mu jeho dar zakazuje ubližovat druhým a Blaise si nerad špiní ruce. To už musí být. Asi by mi vyhověl, kdybych ho o to požádala, ale...“ Odmlčí se.

„Ale tebe to baví,“ dokončím větu.

V očích se jí zablýskne a chmurně se zaculí. „Dělá mi dobře vzít si něco nazpátek.“

Otevře pusku a já se připravím na štiplavou poznámku o tom, že jsem Sórena nezabila, když jsem dostala příležitost. Ale nic takového se nestane.

„Můžu tě to naučit,“ navrhne. „Myslím, jak se zachází s dýkou.“

Podívám se na zbraň a pokouším se představit si, jak se jí oháním. Ne jako v podzemní chodbě v přítomnosti Sórena, kdy se mi třásly ruce a ochromovaly mě pochybnosti, ale jako někdo, kdo ví, co dělá. Vzpomínám na císařův dech na mé tváři, a jeho ruku, která mi klouzala po stehně. Tehdy jsem si připadala bezmocná a něco takového už nechci nikdy zažít. Zaplaším tuhle myšlenku pryč. Nejsem vrah.

„Poté co Ampelio... Zkrátka to v sobě nemám,“ vysoukám ze sebe nakonec a přeju si, aby to nebyl tenhle případ.

„Možná by ses divila, co se v tobě skrývá,“ prorokuje Artemisia.

Dříve než jí stačím odpovědět, na dřevěné palubě se ozvou rázné kroky. Zní mnohem silněji a úsečněji než ostatní. Art je okamžitě poznala. Celá jako by se scvrkla, než se otočila k jejich původci.

„Matko,“ hlesne a prsty si opět pohrávají s pochvou dýky. Projev nervozity, uvědomím si, ačkoliv ještě včera bych se při představě nervózní Artemisie rozesmála.

V duchu se obrním a také na příchozí pohlédnu. „Prokletý drahu,“ přivítám svoji tetu.

Stojí před námi, vysoká a sebevědomá, a zdá se, že zabírá víc prostoru, než by vzhledem ke své velikosti měla. Má na sobě stejné

oblečení jako zbytek posádky – s výjimkou bot. Místo neforemných pracovních bagančat se pyšní vysokými koženými holínkami na širokém podpatku, které dosahují až ke kolenům. Hlavou mi bleskne, že na lodi nejsou moc praktické. Ale pravdou je, že nikdy neklopýtne a boty jí přidávají několik centimetrů, takže působí na posádku ještě impozantněji.

Podívá se mi do očí a usměje se, ale není to tentýž úsměv, jaký rozdávala moje matka. Tímhle způsobem se Cress dívala na báseň, s jejímž překladem si neuměla poradit.

„Těší mě, že spolu vy dvě vycházíte,“ řekne, ale nezní to tak. Jako by byla kvůli něčemu naštvaná. Ale možná je taková vždycky.

„Samozřejmě.“ Pokusím se o úsměv. „Artemisia mě dostala z paláce a zabila Theyna. Nikdy jí nebudu dost vděčná. Bez ní bychom si neporadili.“

Art mlčky stojí vedle mě a zírá na prkna pod podrážkami matčiných bot.

„Ano, je naprosto neobyčejná. Jak jinak? Ona je jediné dítě, které mi zůstalo, proto pro mě má mimořádnou hodnotu.“

Její dcera sebou mimoděk škubne. Vyprávěla mi, že měla bratra. Dřeli spolu v dole. Bohužel zešílel, a tak ho zabil dozorce, se kterým později zatočila ona. Dřív než stačím podumat o napětí, které mezi těmi dvěma panuje, obrátí Prokletý drak pozornost ke mně.

„Musíme se dohodnout, co podnikneme teď, Theo. Promluvíme si v mojí kajutě.“

Chystám se odpovědět, ale Art mě předejde.

„Vaše Výsosti,“ zašeptá, aniž by se na matku podívala.

„Cože?“ broukne Prokletý drak a napřímí se v ramenou. Moc dobře dceru slyšel.

Artemisia k matce konečně vzhledne. „Měla bys ji oslovovat, jak se sluší a patří. Obzvláště když jsou v doslechu ostatní.“

Úsměv Prokletého draka je napjatý jako tětva těsně před prasknutím. „Samozřejmě máš pravdu,“ přizná, ačkoliv slova působí vynuceně. Otočí se zpátky ke mně a naznačí úklonou.

„Vaše Výsosti, vaše přítomnost je žádána v mé nejskromnější kajutě. Je to tak lepší, Artemisie?“ zeptá se jízlivě.

Dcera jí neodpoví. Tváře jí planou jasnou červení a znovu skloní zrak.

„Přijdu,“ nechám se slyšet, abych odvrátila Drakovu pozornost dřív, než se její dcera promění v hromádku popela.

Teta se na mě zamračí a potom se znovu podívá na Artemisii. „A ty budeš ovládat proudy až do oběda. Zbývá ti ještě hodina, pokud to zvládneš.“

Výzva v jejím hlase je jasná a Art zatne zuby. „Rozkaz, kapitáne!“ odpoví a zvedne ruce k moři.

Drak se bez dalšího slova otočí a pokyne mi, abych ho následovala. Zachytím Artemisiin pohled. Snažím se na ni povzbudivě usmát, ale nemyslím, že si toho všimla. Poprvé, co ji znám, mi připadá ztracená.

STŘET

Sotva vstoupím do Drakovy kajuty, zalituji, že jsem nepožádala Art, aby šla se mnou. Je to sobecké přání – zjevně se nemohla dočkat, až se zbaví matčiny přítomnosti, ale stejně si to přeju. Dva muži, kteří na nás v kajutě čekají, jsou Drakovi zcela oddaní, a já mám pocit, jako bych vlezla do pasti. Sice není stejný, jaký jsem zakoušela v přítomnosti císaře a Theyna – už nejsem jehňátko ve lví kleci, jak mě označila císařovna – ale nejsem od něj daleko. V téhle místnosti nebudu mít žádného spojence.

Jsem královna, připomínám si a napřímím se v ramenou. Jsem svůj vlastní spojenec, a to mi postačí.

Muži se kvapně zvednou, když mě uvidí, ačkoliv projevy úcty mohou klidně patřit Drakovi.

Eriel je o něco málo starší než Drak. Má ryšavý plnovous a na hlavě ani vlas. Velí Drakově flotile – lodím *Kouř*, *Mlha*, *Prach* a *Tříšť* –, a ještě půl tuctu menších plavidel, jejichž jména si nepamatuju. Včera večer mi vyprávěl, že před několika lety přišel v bitvě o levou ruku. Od té doby nosí protézu z vyleštěného černého dřeva. Vypadá jako ruka sevřená v pěst. Taková ztráta by pro většinu vojáků znamenala konec kariéry, ale Eriel se ukázal jako neocenitelný stratég, přestože dávno nemůže sám bojovat. Drakova malá armáda čelila trojnásobné přesile Kalovaxianů a zvítězila, za což vděčí především jemu.

Vedle něho stojí Anders, šlechtic z Elcourtu, který se před dvaceti lety vzdal pohodlného života a vydal se do světa za dobrodružstvím. A rozhodně je našel. Včera mi povídal, že stěží přežil prvních pár let, kdy se protloukal na vlastní pěst. Vlastně nic neuměl a nedovedl nakládat s penězi. Zjistil, že jejich zdroj není nevyčerpatelný, jak kdy si věřil. Alespoň měl za co bojovat. Když se mu nedostávalo financí, jednoduše je ukradl. A tak se přesouval z jedné země do druhé a později si dokonce vycvičil skupinu lidí, kteří krádeže obstarávali za něho. Když se začal nudit, usoudil, se by se mu líbilo být pirátem a nechal se najmout na Drakovu loď.

„Můžete si sednout,“ zahřimal Drak dřív, než jsem dostala šanci promluvit.

Možná Artemisia udělala správně, když matce připomněla, že by mě neměla oslovovat jménem. Třeba teta záměrně podrývá moji autoritu. Tihle dva jí v tom rozhodně bránit nebudou. Ačkoliv jsou ke mně všichni zdvořilí, nepochybuju o tom, že nesplňuju jejich představy o odbojné královně.

Ale už mě podcenili daleko hrozivější protivníci. Poprvé nemám chuť se někam schovat a vyhýbat se pozornosti. Místo toho se vytáhnou do své plné výšky, přestože se vedle mě na podpatcích tyčí Drak.

„Děkuji vám, že jste přišli.“ Oběma kývnu na pozdrav. Nato věnuji pozornost Drakovi. Odvážím se ho nepatrně zpražít. Nejprve mu věnuju sladký úsměv. „A tobě, tetičko, děkuju, že jsi zprostředkovala tuhle schůzku. Je načase si promluvit o dalším postupu. Byl by někdo z vás tak laskav a došel pro Blaise a Herona?“

Prokletý Drak nepatrně zahýbe nozdrami tak nenápadně, že bych si toho nevšimla, kdybych pozorně nečíhala na jeho reakci. Zatne zuby, ale pak se překoná a roztáhne koutky úst.

„Nemyslím, že je jejich přítomnost nezbytná, Theo. Máš k dispozici ty nejlepší strategy a diplomaty.“ Ukáže na svoje muže. „Blaise i Heron udělali pro naši věc hodně, ale jsou to nezkušení chlapi.“

Propaluje mě očima a já musím vynaložit značné úsilí, abych se neodvrátila. Koneckonců jsou to oči mojí matky, a když do nich hledím, zase si připadám jako dítě. Ale už nejsem malá a momentálně si nemůžu dovolit se tak cítit. V sázce je mnoho. A tak statečně čelím jejímu pohledu a nedovolím si zakolísat.

„Ti dva jsou moji rádci,“ oznámím tetě vlídně, ale neústupně.
„Věřím jim.“

Drak nakloní hlavu na stranu. „Vy nám nedůvěřujete, Vaše Výsosti?“ zeptá se a vykulí oči. „Máme na srdci vaše nejlepší zájmy.“

Muži souhlasně přikyvují.

„Zajisté,“ povzdechnu si a věnuju jim povzbudivý úsměv, „ale známe se tak krátce, že pochybuju, že víte, jaké to jsou. Brzy je poznáte. Ale určitě se pro začátek shodneme na tom, že nesmíme ztrácet čas.“

„To nesmíme,“ souhlasí Drak. „Proto nemá smysl pátrat po někom jiném, když ti nejschopnější jsou zde –“

Skočím mu do řeči a moje slova se promění v dýky. „Kdybys doběhla pro Blaise a Herona hned poté, co jsem tě o to požádala, místo aby ses se mnou hádala, už by tu byli. Hodláš dál plýtvat drahocným časem, když víš, že Kalovaxiané šikují armádu, aby nás nadobro vymazali ze světa?“

Bolestně dlouho se ani nepohne, přesto cítím, jak strašně mnou opovrhuje. Vyzývavě jí hledím do očí, její vztek se vyrovná mému. Vzdáleně si uvědomím, že mě tupě pálí špičky prstů, ale nedovolím si přerušit oční kontakt a podívat se na ně. Mám ten dojem, že tenhle pocit znám. Takhle jsem se cítila, když jsem se probudila z noční můry o Cress. Založím si ruce a vrazím prsty do rukávů v naději, že když si jich nebudu všimnout, přestanou mě pálit.

Trvalo celou věčnost, než se Drak obrátil k Andersovi, přestože každý sval pirátčina těla proti tomu protestoval.

„Doběhni pro ty kluky!“ rozkázala hlasem plným napětím.
„A pospěš si!“

Andersovy modré oči rozpačitě těkají mezi námi dvěma. Muž se napřed nepatrně ukloní Drakovi, potom mně. Beze slova se rozběhne ke dveřím a nechává za sebou nepřijemné ticho.

Dostaví se příval triumfu a já dočista zapomenu na pálící prsty.

„Vůbec se nepodobáš své matce,“ prohodí po chvíli Drak.

A mně v té chvíli spadne hřebínek. Slova na mě zapůsobí jako údery pěstí do břicha, ale nebolí mě tolik jako vědomí, že má teta pravdu. Odporovat těm, kteří jdou proti mně, používat proti nim jejich vlastní slova a tvrdošijně si prosazovat svou – tohle moje urozená matka nikdy nedělala. Snažila se svoje protivníky okouzlit. Vyjednávala s nimi a přistupovala na kompromis. Dávala, kde mohla, protože měla z čeho rozdávat.

Uvědomím si něco zásadního. Tahle myšlenka se přese mě převálí jako studená vlna a já se zachvěju, přestože se snažím zrádný třas potlačit.

Nechovám se jako matka. Prosazuju si svou jako císař.

Uplyne několik minut plných napětí, než se Anders vrátí s Blai-sem a Heronem v závěsu. Oba se tváří nechápavě a rozhlížejí se po stísněné kajutě.

„Konečně,“ ucedí podrážděně Drak, když stanou po mém boku. Beze slova mě obestoupí z každé strany.

Muselo jim nějak dojít, co se děje. Určitě si uvědomují, že se těhle schůzky původně zúčastnit neměli, a že se je Drak pokusil vystrnadit. Anebo na ni Blaise nevraživě pohlíží z úplně jiného důvodu. Heron se tváří vážně, ale připadá mi na hony vzdálený. Takový je od chvíle, co jsme vstoupili na palubu, a já se obávám, že jeho svědomí tíží Elpisina smrt ještě víc než moje. Koneckonců ji měl vyzvednout poté, co otrávil Theyna, a odvážet ji do bezpečí sem na loď.

Široce se na Prokletého draka usměju. „Teď když jsme tu všichni, můžeme pokračovat. Máme namířeno k rozvalinám Anglamaru. Chceme zaútočit na ohnivý důl a osvobodit tamější otroky.“

Eriel si odkašle a ostrážitě na mě pohlédne. „Doporučoval bych vám nic takového nepodnikat, Vaše Výsosti,“ pronese s chraplavým přízvukem, který nejsem schopna zařadit. Pronesená slova znějí melodicky a současně nebezpečně. „Jednoduše řečeno – vydat se ke Kalovaxianům s tou hrstkou bojovníků, kterou máme, by byla sebevražda. Hravě by nás rozdrtili bez ohledu na užitou strategii. Na takový úkol nás zkrátka není dost.“

„Na tomhle jsme se dohodli, než jsem přijala vaši pomoc,“ prohlásím a podívám se z Eriela na Draka. Zase ve mně stoupá zlost.

„Klíčové je získat posily,“ ozve se Anders. Ani léta strávená zločinnou a pirátským nedokázala odstranit z jeho slov jistou noblesu.

Blaise si opovržlivě odfrkne. „Posily? Že nás to nenapadlo! Třeba takového Ampelia! Zajisté by nám to ušetřilo spoustu potíží. Ach, počkat! Vždyť my jsme o tom uvažovali! Jenže proti Kalovaxianům nikdo povstat nechtěl.“

„Nechtěl, ale rozhodně ne z dobroty srdce. Zbytek světa se císaře příliš bojí, proto nám odmítá pomoc. Musíme je něčím přesvědčit, že se jim jejich snaha vyplatí,“ řekne Prokletý drak, aniž by ze mě spustil oči. „A já vím, co by to mohlo být. Také chápu, proč se Ampelio zdráhal toho využít.“

Vyschne mi v ústech. „A co by to mělo být?“

„Ty,“ odpoví prostě. „Konkrétně tvoje ruka. Sňatek.“

„Královny se nev dávají,“ namítne Heron, zjevně ořesený tímto nápadem. Jsem mu vděčná, protože sama se nezmůžu na slovo.

„Za běžných okolností,“ upřesní Drak. „Ale nepředstírejme, že tohle je normální situace.“ Heron se nad pirátkou tyčí o dobrého půl metru, přesto s ním mluví jako s dítětem. „Pro dobro své země by Theo mohla zapomenout na vrozenou pýchu.“

„O moji pýchu tady nejde,“ ohradím se. Mám co dělat, abych zachovala klid. Cloumá se mnou panika. „Těm mužům na mně nezáleží. Jenom si chtějí pro sebe urvat kousek Astrey a našeho kouzla.“

Drak pokrčí rameny, jako by na tom nezáleželo. „Jestli necháme svou zemi ve spárech Kalovaxianů, kouzla mnoho nezbude. Je to oběť, ale nezbytná.“

„To se ti snadno řekne vzhledem k tomu, že ty nic obětovat nemusíš,“ odseknou.

„Třeba to nebude nutné,“ ozve se Blaise, než mi tetá stačí odpovědět. „Jsou i jiné možnosti.“

„Například?“ otáže se Drak a povytáhne obočí.

„Ještě jsme nepoužili prince. Kdybychom ho vyměnili za jeden z dolů –“

„Bohužel... Vyzvědači nás zpravili o tom, že princ není rukojmí, v němž jsme doufali,“ vloží se do hovoru Eriel. „Císař ho nazpátek nechce. Vidí v něm hrozbu a nepřítele. Prokázali jsme mu laskavost, když jsme ho prince zbavili. Už roztrubuje, že s vámi odešel dobrovolně, Vaše Výsosti.“

Není tak daleko od pravdy, bleskne mi hlavou.

„Takže jako rukojmí ho využít nemůžeme,“ povzdechnu si a můj hlas zní zoufale i mým vlastním uším. „Chtěli jsme ho použít jako klín, který vrazíme mezi jeho otce a Kalovaxiany. Představovali jsme si, že ho zabijeme, a vraždu hodíme na jednoho z císařových strážných. Doufali jsme, že u dvora vypukne chaos. Proč bychom nemohli využít jeho domnělého útěku ke stejnému výsledku?“

„Císař se postará, aby v něm dvořané viděli zrádce,“ namítne Blaise. Neodporuje mi, jen dál rozvíjí moji úvahu a dává mi příležitost problém vyřešit.

„Ale dvořané přece viděli, jak se Sóren postavil proti otci při hostině,“ namítnu. „Byli by hloupí, kdyby císaři věřili. Kdybychom

dokázali tuhle historku trochu změnit a něco k ní přidat... Aby to vypadalo, že je Sóren neopustil a císař ho jenom potrestal. Dvořané slyšeli, jak císaře obviňují z vraždy císařovny. I o tom si teď jistě šeptají. Kdybychom pošeptali do těch správných uší, jistě by nebylo těžké je proti císaři poštvat.“

Blaise opatrně přikývne a obrátí se k Drakovi. „Dokážeme to?“ zeptá se.

„Mám hrstku zvědů,“ připustí opatrně pirátka. „Podávají mi hlášení, ale do dvorských záležitostí se nepletou. Jenom díky tomu jsou dosud naživu a nikdo je neodhalil.“

Nemůžu si pomoci, ale vzpomenu si na Elpis, která byla v bezpečí, dokud jsem ji nepožádala o odvážný čin. Vidím, jak z trůnní místnosti táhnou její tělo, zuhelnatělé k nepoznání. Do poslední chvíle křičela a mně její výkřiky rezonují v uších. Polknu a nenávidím se za slova, která musím vyslovit.

„Je čas zariskovat. Jestli nevyužijeme všech příležitostí, které máme, naše šance na přežití bude mizivá. Já si přeju pro Astreu mnohem víc a vy byste to měli chtít taky.“

Prokletý drak zatne zuby.

„Fajn,“ ucedí ledově, „začnu šeptat do těch správných uší, když si to přeješ, ale pořád nejsme dost silní, abychom mohli svést bitvu o ohnivý důl. Podle Eriela dorazíme do Sta'Crivera za čtyři dny.“

Eriel se zatváří překvapeně, ale pohotově přikývne. Sleduje náš rozhovor a pohupuje se na patách jako netrpělivé dítě.

„Sejdeme se tam s králem Etristem,“ pokračuje Drak.

Chvilí mi trvá, než pochopím, kam tím míří. „Odmítám si ho vzít,“ prohlásím a každé slovo pronesu s větší razancí, jako by záleželo na tom, jestli mě dobře uslyší.

Teta se rozesměje. „Ach, miláčku, to opravdu ne! Etristo je hodně starý, za toho bychom tě opravdu provdat nechtěli. Nemluvě to tom, že je ženatý. Kdepak. Byl jenom tak laskavý, aby... uspořádal jistou

událost. Setkáš se s hlavami zemí z celého světa a nabídnou ti svoje vojska výměnou za tvoji ruku.“

„Copak jsem šperk, abyste mě prodali nejvyšší nabídce?“ Neubráním se dotčení a můj hlas stoupá. Najednou je mi stejné hor-ko, jako když jsem se probudila z noční můry. Na čele mi vyskočí pot, ale setřu si ho. Nechápu, proč tu má Drak takové vedro. Copak jsem jediná, komu to vadí? „Jsem královna a budu činit vlastní rozhodnutí.“

Drak našpulí rty a zamýšleně na mě pohlédne.

„Rozhodnutí samozřejmě závisí na tobě,“ řekne nakonec s napjatým úsměvem. Tváří se vypočítavě. „Ale radím ti, aby ses nad tím vážně zamyslela. Mezitím budeme pokračovat v cestě do Sta'Crive-ra. Přinejmenším se ztratíme v chaosu tamějšího přístavu, než vymyslíme jiný plán.“

Souhlasím, že její návrh zvážím, ačkoliv i z toho se mi zvedá žaludek.

PŘIZNÁNÍ

Když po setkání s Drakem vyjdu na palubu, zaútočí na mě svěží vzduch a má pleť začne chladnout. Setru si pot z čela a z horního rtu a podívám se na Herona a Blaise, kteří stojí z každé strany po mém boku. Zdají se mi v pořádku, jako by na ně teplota v kajutě neměla žádný vliv. Možná na mě něco leze. Nebylo by divu, po tom všem. Anebo je to pouze moje představivost, reakce na stres a zlost.

„Musí existovat lepší plán než sňatek,“ vytrhne mě z myšlenek Blaisův hlas.

Polknu. „Musí,“ souhlasím s ním, aniž bych mu věnovala jediný pohled. Anebo Heronovi. Místo toho pozoruju hemžení na palubě lodi, které ji udržuje v chodu. *Kouř* nás veze vstříc budoucnosti, již opět nemám ve svých rukou. Drak mi možná dal iluzi možnosti volby, ale nejsem hloupá, abych se domnívala, že je to tak snadné.

„Nemůžu uvěřit, že se tě chystala zahnat do kouta. Proto tě chtěla mít na té schůzce samotnou,“ zadrmlolí Heron.

Odfrknu si. „Já ano. Bože, jak já jsem z těch věčných tanečků utahaná,“ postesknou si a zavrtím hlavou. „Deset let jsem se vyhýbala císařovým intrikám. Přece jsem neutekla jenom proto, abych teď hrála šalebné hry Prokletého draka.“

Otočím se tváří ke svým přátelům.

„Oznámila jsem Drakovi, že vy dva jste moje rada. Artemisii jsem raději vynechala vzhledem k tomu, jaký na ni má matka vliv, ale řadím ji do ní taky. Vy jste lidé, kterým věřím.“

Blaise přikývne, ale Heron se tváří pochybovačně. Jeho oči na mně spočívají až moc dlouho. Ať už má na jazyku cokoliv, nechce to vypustit z pusy.

„Blaisi, vím, že se musíš vrátit do práce, ale ty, Herone, doprovázíš mě na oběd?“

Blaise mi kývne na pozdrav a vrátí se na příď, kterou vytíral.

Heron také přikývne, ale dál se tváří rozpačitě. Zavěším se do něho a vykročíme k jídelně.

„Je všechno v pořádku?“ zeptám se ho.

„Samozřejmě,“ odpoví způsobem, který mě ujistí o tom, že zdaleka ne.

Na oběd už je pozdě a jídelna skoro zeje prázdnotou. Hrstka lidí sleduje, jak si беру svůj příděl sucharů a sušeného masa. Jsem zvyklá, že na mě lidé zírají, Kalovaxiané tak činili pořád, ale za tímhle počínáním není škodolibost. Pouze očekávání, což je svým způsobem horší. Čekám na Herona, až si naplní talíř, a žaludek se mi sevře rozčilením.

Usadíme se u prázdného stolu v rohu, kde nás nebude nikdo poslouchat. Chvilí jíme mlčky. Heron zírá do talíře a na mě se ani nepodívá. Heron, kterého znám, by mě nikdy neignoroval. Považoval by to za neuctivé. Vycítím, že nedostatek úcty za jeho zdráháním nestojí. On se mě bojí. Domnívá se snad, že mu budu vyčítat Elpisiu smrt?

Odkášlu si. Možná když mu povím svoje tajemství, lépe se vypořádá s tím svým. „Dostala jsem příležitost zabít Sórena,“ svěřím se mu. Zarazí se s proužkem sušeného masa v půli cesty k otevřeným ústům. „Mohla jsem ho bodnout do zad dřív, než by si všiml, co se děje. Neunikl by mi. Věděla jsem to já a věděl to i on. Dokonce mě

pobízela, abych ho zapíchl. *Vyzýval* mě k tomu. Myslím, že si přál, abych s ním skoncovala. Asi to chápal tak, že bychom byli vyrovnání. Ale já jsem to nedokázala.“

Konečně ke mně zvedne oči, ale já z nich nedokážu nic vyčíst.

Pokračuju: „Nikomu jsem to neřekla. Ani Blaisovi. Určitě si spolu s Art myslí, že jsem nedostala šanci, ale já ji dostala. Jenom jsem nebyla dost silná, abych se jí chopila. Jsem ráda, že to můžu někomu říct. Je mi útěchou, že se ti s tím mohu svěřit.“

Heron pomalu žvýká a civí do talíře. Ulomí roh sucharu a potom stejný kousek rozpůlí.

„Vyprávěl jsem ti o Leonidasovi,“ spustí tiše. „Seznámili jsme se ve vzdušném dole, když nás tam oba přivedli. Hned jsme se skamarádili. Přežil jsem kvůli němu. Jenom kvůli němu jsem to tam dokázal snést. Byl u toho, když přede mnou zabili moji matku. Věděl, že moje sestra nestíhala plnit kvóty a odvedli ji za to do podzemí. Viděl, když přinesli zpátky její tělo. Já se naopak stal svědkem toho, jak odvádějí jeho bratra i nejlepšího přítele. Objímali jsme se a vzlykali jsme jeden druhému v náruči. Nějak se stalo, že jsme uprostřed té noční můry našli lásku. Nebyla jako z romantické pohádky, kterou rodiče vyprávějí dětem, ale byla to láska. Alespoň jsem měl důvod každé ráno vstát.“

Palcem drtí úlomek sucharu, mhouří oči a dívá se do prázdna.

„Příznaky se ohlásily nenápadně, ale oba jsme věděli, oč kráčí. Jeho kůže na dotek pálila, jako by měl horečku. Spal méně a méně, až přestal spát úplně. Nikdy jsme o tom nemluvili, alespoň ne otevřeně, a tutlali jsme to před strážemi, jak nejlépe to šlo. Nějakou dobu se nám to dařilo, ale důlní šílenství nelze skrývat věčně.“

Takže kvůli Elpis se netrápí. Nakloním se k němu.

„Zabili ho na místě?“ zeptám se v naději, že tak učinili. Přinejmenším by to byla rychlá smrt a tolik by netrpěl. Milosrdná smrt. Ale vím, že Kalovaxiané nejsou milosrdenství schopni.

Heron zavrtí hlavou a polkne. „Odvlekli ho. Na popravu. Jenže to možná nebyla pravda.“

Žaludek se mi sevře. Je docela možné, že ho poslali do bitvy jako sekerníka, avšak mohl ho stihnout osud mnohem horší. Mohli na něm provádět pokusy. Viděla jsem tři poslední matčiny Strážce. Deset let je drželi v podzemí paláce. Odebírali jim krev, usekávali prsty, rozřezávali kůži. Leonidas mohl skončit stejně, ale to nikdy Heronovi nepovím.

„Rval jsem se s vojáky, když ho odváděli,“ pokračuje Heron. „Jednoho jsem zkopal do bezvědomí. A tak mě svrhli do podzemí.“ Zachvěje se. „Doufám, že takové místo nikdy neuvidíš. Pronásleduje mě v nočních mûrách. Na stěnách byla zaschlá krev a já věděl, že některé cákance patří mojí sestře Imogen. A ten zápach... Na pach síry a tlejícího masa si nikdy nezvykneš. Když dolů přivlekli ostatní, řvali z plných plic, jen se stěny dolu třásly. Ale já jsem nikdy neječel. Schoulil jsem se do klubíčka a přál jsem si zemřít.“

Nic mi nezůstalo.“ Opře se o stůl a sevře moje ruce ve svých velkých dlaních. Tváří se zvláště. Není otřesený ani smutný, jak bych očekávala. Naopak poprvé vidím v jeho očích záblesk naděje. „Tedy mi bohové požehnali a Ozam mi věnoval svůj dar. Myslel jsem, že jsem ho dostal proto, abych mohl Leonidase pomstít. Ale co když jej mám, abych ho zachránil?“

„Domníváš se, že může Leonidas žít?“ podívám se.

„Možné to je.“ Jeho stisk zesílí. „Nikdy jsem *nečítal*, že je mrtvý. Nepřipadalo mi to reálné. Věděl bych, kdyby zemřel.“

Nejradši bych mu řekla, že se může mýlit. Že i já mívám občas pocit, že moje matka žije, přestože mi skonala před očima. Pocit není důkaz. Ale nemám to srdce zničit střípek naděje, který v sobě vydoloval. Jenom se bojím, aby se nezhroutil, až pochopí, že jeho doufání nikam nevede.

„Většina lidí, které v dole postihne šílenství, nepřežije déle než pár dní,“ podotknu opatrně.

„Já vím,“ vyhrkne spěšně a podívá se na mě zpod těžkých víček. „Ale oba víme, že to není pravidlem.“

Potřesu hlavou. Nepřekvapuje mě, že si Heron všiml u Blaise stejných příznaků. Ale pořád je to tajemství, o kterém nechci s nikým mluvit. Ani s Heronem ne.

„Jenom říkám, že to možné *je*.“ Heron mi ruku doslova drtí. Už necítím prsty.

„Je,“ připustím opatrně, „ale nejsem si jistá, co s tím můžeme udělat, Herone.“

Chvíli mlčí a já vím, že hledá slova. „Sóren by mohl něco vědět. O důlním šílenství a sekernících. O tom, co se mohlo stát.“

Zavrtím hlavou. „Využíval jejich síly, ale nevěřím, že o nich něco ví. Jenom plnil rozkazy.“

„Ale možné to je,“ vede si dál svou. Do hlasu se mu vkrádá zoufalství.

Zavrtím hlavou. „Neměla bych s ním mluvit. Ale můžeš se ho zeptat sám.“

„Zkoušel jsem to. Marně,“ přizná. Jako by mě někdo polil vědem studené vody. Heron navštívil Sórena? Nedbá na můj úžas a pokračuje: „Jeden z těch, co ho hlídají, tvrdí, že od příchodu na palubu nepronesl jediné slovo.“

„Držíme ho jako rukojmí,“ poznamenám. „Za těchto okolností lidé jako on příliš sdílní nejsou. Pochybuju, že mi něco řekne.“

Heron se na mě podívá, jako by dokázal přečíst moje nejhlubší úvahy.

„S tebou mluvit bude,“ naléhá. „Prosím! Víím, že to může být slepá ulička a Leo je dávno na Věčnosti, ale pokud není – jestli je sebemenší šance, že tu pořád je – potom to musím vědět. Jestli tomu může někdo rozumět, tak jsi to ty.“